

Inici de curs al Seminari de Terrassa

▶ El dijous 3 d'octubre a les 8 del vespre Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a la capella del Seminari de Terrassa a Vallldoreix, amb motiu de l'inici de curs del Seminari Major i del Seminari Menor. Va estar acompanyat per Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar i rector del Seminari

i pels equips de formadors i professors. Després de la missa el Sr. Bisbe saludà els seminaristes acompanyats per les seves famílies. Enguany han entrat cinc nous seminaristes majors i tres de menors.

GLOSSA

La força que guareix

La malaltia irremeiable anava fent el seu curs. La senyora que la patia pertanyia a un equip de matrimonis cristians des de feia molts anys. El grup havia parlat de la mort en algunes ocasions: que era, en certa manera, una companya de la vida. La senyora demanà de rebre la unció dels malalts. El dia acordat, unes hores abans, ho comentà a una de les infermeres, que, encoratjant-la, li va ponderar la sort de poder-ho fer amb plena consciència i amb un clar desig que naixia de la seva fe.

És ben cert que la situació de malaltia fa experimentar la feblesa i limitació de la vida. Pot comportar angoixa, tristesa, desesperació i, fins i tot, rebel·lió davant la possibilitat o la proximitat de la mort. També és una ocasió per refermar la confiança en Déu, per acceptar la realitat amb lucidesa i per tornar o retornar confiadament a Ell, sentint-se fill de la seva misericòrdia. Pot esdevenir, per tant, un veritable camí de conversió. L'Església, en aquest sagrament de la unció, encomana la persona malalta, i la pregària al Senyor la posa en les seves mans acceptant que es faci la seva voluntat. El sagrament reconforta els malalts; prepara, si és el cas, per al pas definitiu, tot enfortint els darrers moments de la vida. Sempre és llavor de vida eterna. Crist mostrarà sempre

una compassió i una atenció especial pels malalts: «Perquè sortia d'Ell una força que guaria tothom» (Lc 6,19). En el sagrament, aquest poder salvador continua actuant. Perquè el sagrament no és només la pregària, la Paraula, les paraules, la presència del sacerdot, de la família... És això, tot això, i molt més; i cadascun dels elements, en comunió amb els altres, fa viú Déu mateix i confora la persona malalta.

La celebració del sagrament de la unció, senzilla i alhora intensa, fou a l'habitació de l'hospital. Els assistents, familiars directes, respongueren a les invocacions; la persona malalta resà el parenostre amb serenitat i fermesa. Va ser un parenostre comunitari. Dies després, demanà de parlar amb el sacerdot i va rebre el sagrament del perdó i l'eucaristia. Era conscient del curs de la seva malaltia, que estava fent els darrers trams de la ruta; i, malgrat els moments de temences i de dubtes humans, se sabia en mans de Déu i confiava en la seva misericòrdia. Reconfortada, vivia amb una pau que pacificava la família i els amics que la visitaven. Se sentia estimada i així ho deia, agraint les visites i preguntant-se per què l'estimaven tantes persones. Quinze dies després, traspassà.

Enric Puig Jofra, SJ

Acció de gràcies per la beatificació del Dr. Josep Guardiet

Aquest diumenge dia 27 d'octubre a les 20 h, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, presideix la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Pere de Rubí, en acció de gràcies per la beatificació del Dr. Josep Guardiet i Pujol, prevere i màrtir, que fou rector d'aquella parròquia (1916-1936). El seu sepulcre es troba allí des de l'any 1945.

REMEU MAR ENDINS

Viure la fe en la comunitat de l'Església

He dedicat uns quants comentaris dominicals a l'encíclica del papa Francesc, la primera en la història que s'ha escrit amb «quatre mans», essent la seva major part obra del seu antecessor. Un gest de senzillesa i d'humilitat del papa Francesc, que ha assumit el magisteri del papa Benet —teòleg eminent— en aquesta nova encíclica.

Lumen fidei és un text dens, de tall acadèmic en la mateixa línia que les encíclics anteriors sobre la caritat i l'esperança, un text propi del professor universitari de teologia que fou i segueix essent el Papa emèrit. El papa Francesc ha fet seu el document i és seu. A l'hora de redactar una encíclica, el Papa pot demanar assessors. En aquest cas ha tingut un «expert» qualificat.

D'entre els punts generals del text, vull subratllar avui allò que els teòlegs anomenen «l'eclesialitat» de la fe. L'arquebisbe Gerhard L. Müller, prefecte per a la Congregació per a la Doctrina de la Fe, i bon coneixedor del treball teològic de Benet XVI —ha treballat en la publicació de les obres completes del Papa alemany— va dir, en la presentació d'aquest document, que l'Església és «el lloc genètic» de la fe. Què vol dir això?

Tot i essent una opció que toca íntimament la persona, la fe no tanca el jo en un tu a tu aïllat i aïllant amb Déu. La fe es transmet, per dir-ho així, per contacte, de persona a persona, com una flama n'encén una altra.

L'encíclica, és certament un text dens però aporta una bella imatge litúrgica que permet expressar de manera eficaç el que significa la dimensió eclesial de la fe (n. 37). El mateix títol llatí del document —*Lumen fidei* (la llum de la fe)— evoca una altra expressió que li és propera: *Lumen Christi* (la llum de Crist). En la solemne Vetlla de Pasqua, després d'encendre amb el «foc nou» el ciri pasqual —símbol del Crist ressuscitat— el sacerdot entra al temple a les fosques dient tres vegades *Lumen Christi*, i tots els fidels, que entren en processó a l'església, van encenent les seves candeles en la llum tènue del ciri pasqual, fins que tot el temple queda il·luminat.

La fe cristiana és una trobada personal amb Jesucrist, però inseparable d'un altre encontre: el que es viu al si de la comunitat d'homes i dones —germans en la fe— que també han trobat el Senyor. La fe estableix una germanor a l'Església.

El teòleg Salvador Pié —que ha estudiat i escrit molt sobre l'Església— es pregunta: quin lloc té l'Església en la fe cristiana? I respon que l'Església, per al Credo més antic que és dels segles II i III, no és el centre ni l'objecte primari de la fe, com ho són les tres persones divines de Déu Pare, Fill i Esperit Sant, sinó que l'Església és «el lloc i el context on es creu. Per això, a l'interior de l'article dedicat a l'Esperit Sant s'inclou l'Església quan s'afirma: «Crec en l'Esperit Sant, la santa Església catòlica». Així doncs —afegeix el nostre teòleg— «la fórmula «creure en l'Església» perquè sigui compresa correctament, s'ha d'interpretar en el sentit de creure eclesialment».

«L'Església és una mare que ens ensenya a parlar el llenguatge de la fe», diu l'encíclica (n. 38). És semblant a allò que ens passa amb l'aprenentatge del llenguatge humà, que seria impossible si estiguéssim aïllats de la comunitat humana. L'Església ens ensenya a parlar la llengua de la fe i la nodreix i l'acompanya durant tota la vida amb els sagraments de la fe. L'Església és la mare de la nostra fe, perquè la fe es viu dintre de la comunitat eclesial, s'inscriu en un *nos-altres* comunitari.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

M. ASSUMPCIÓ PIFARRÉ

Monestir mil·lenari

El Monestir de St. Daniel de Girona (www.santdaniel.com), que està format per una petita comunitat de monges benedictines, compleix mil anys. Paradoxalment, aquest mil·lenari està *rejuvenint* la comunitat, perquè viuen, com afirma la priora, M. Assumpció Pifarré, «amb molta il·lusió, energia i responsabilitat aquesta celebració».

Què signifiquen aquests mil anys?

Per a la ciutat, per al bisbat i per a Catalunya signifiquen una redescoberta de la seva història. Donar a conèixer la contribució del monestir a la construcció de la ciutat i del país tal com el coneixem avui és un dels nostres objectius. La comunitat viu el mil·lenari amb la gran responsabilitat de ser successores de totes les monges que al llarg de mil anys han aixecat i han tingut cura del Monestir. I, sobretot, amb el gran repte de mantenir ferm, viu i actual el testimoni de fe benedictí després de tants segles.

Com viuen la fe?

La fe en Crist la vivim intensament. El mateix mil·lenari és una materialització d'aquest misteri. Com és que nosaltres, aquesta comunitat relativament petita actual, som aquí, avui, celebrant mil anys? El nostre dia a dia és d'una gran senzillesa. Estimem i ens sentim estimades. Preguem i treballem.

Com ensenyar que la fe no és autèntica si hom no se sap estimat pel Creador?

Amb el nostre propi testimoni. Qui s'apropi al Monestir serà acollit com el Crist, podrà veure i viure la senzillesa i la profunditat de les nostres vides. L'hostatgeria, l'acollida benedictina —aquest precepte benedictí— crec que pot ser una porta a la descoberta de la universalitat de l'amor del Creador.

Oscar Bardají i Martí

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

La paràbola del fariseu i el publicà

El fariseu es pot gloriar d'un bagatge considerable de virtuts; no-més explica coses d'ell mateix i creu que, en lloar-se ell mateix, així lloa també Déu. El publicà coneix els seus pecats, sap que no es pot gloriar davant de Déu i, tot tenint-se per culpable, demana que Déu li doni la seva gràcia. Potser vol dir això que l'un representa l'ètica i l'altre la gràcia sense ètica, o la gràcia contra l'ètica?

De fet, no es tracta de la qüestió: ètica, sí o no, sinó de dues maneres de presentar-se davant Déu i davant un mateix. El fariseu, en realitat, no mira Déu, sinó només es mira ell mateix; pròpiament no necessita Déu per a res, perquè ell ja ho fa tot bé. Aquí no hi cap relació amb Déu. Déu és aquí superflu, el propi esforç ja basta. L'home es justifica ell mateix.

El publicà, en canvi, es veu ell mateix des de Déu. Ha mirat Déu i en Déu s'ha vist ell mateix. I així sap que necessita Déu i que viu de la seva bondat, una bondat que no està a la seva disposició i que no pot aconseguir pel propi esforç. Sap que necessita misericòrdia i, d'aquesta manera, de la misericòrdia de Déu aprendrà a ser misericordiós amb els altres i a fer-se així semblant a Déu.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

¿Tendré tiempo para mi hijo?

Qué dilema para muchos padres y madres! Si hay que volver al trabajo, ¿dónde dejo al niño? ¿Guardería, abuelos, canguro...? Dependerá de las características del niño y de las posibilidades que tengan los padres más a mano.

Lo importante es que el tiempo que pueda dedicar a su retoño sea de calidad. En estos primeros años de la vida del niño, no importa tanto la cantidad de tiempo de dedicación, como la calidad de este tiempo. La madre, que cuando retoma al trabajo se siente culpable, que esté tranquila: el tiempo que dedica a trabajar no perjudica al niño, siempre y cuando le pueda dedicar unos mínimos servicios que podrían ser estos:

Quando regrese a casa dedíquese totalmente al niño durante unos 15 o 20 minutos. Los hijos se adaptan con facilidad a los ritmos maternos si son lo bastante regulares, es decir, con pocos imprevistos. Los niños tienen una especie de *reloj psíquico* que les hace prever los acontecimientos que han de suceder, la hora de la llegada de la madre... Conviene que esta realice los cuidados diarios programados. Además, a partir de los dos años de edad, el hijo debe conocer el lugar de trabajo de la madre, y luego también el del padre: esto ayuda a compensar el vacío provocado por la lejanía física, y así saben que, cuando los padres no están en casa para atenderlos personalmente, es que están ganando el sustento para mantener la familia.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

El cos lluminós de Jesús ressuscitat

Gaudí afina molt quan escull els símbols a la Sagrada Família. La resurrecció de Jesús, simbolitzada a la façana del naixement per l'ou i la corona, a la façana de la Passió se significa pel sepulcre buit damunt del qual seu l'àngel que anuncia a les dones la resurrecció, i pel vitrall del fons, que representa el cos lluminós de Jesús ressuscitat, visible tan sols des de

dins de la basílica. La resurrecció només és del tot comprensible des de la fe, gràcies a la intel·ligència espiritual.

Gaudí ha deixat de banda el tema de les aparicions de Jesús ressuscitat i ha preferit insistir en l'anunci de la resurrecció als vius (les dones que han anat al sepulcre) i als morts (els sants que puguen de l'hades o *sheol*, del reialme de la mort). Tots convergeixen cap a la llum de la resurrecció: «Crist va morir i va tornar a la vida per ser senyor de morts i de vius» (*Rm 14,9*).

La mort i la resurrecció de Jesús com a obra redemptora, com a únic misteri pasqual, s'aprecia en el títol de la creu: «Iesus Nazarenus, Rex Iudeorum» («Jesús de Natzaret, rei dels jueus»). D'aquesta manera, Gaudí, seguint la millor teologia cristiana, fa visible el lligam estret que hi ha entre la mort i la resurrecció de Jesús.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

28. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dimecres [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dijous [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

1. □ † Divendres [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.

2. ■ Dissabte [Leccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.17b-18 / Jn 11,17-27]. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ (□ Urgell) † Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sv 11,23-12,2 / Sl 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10] Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès).

DIUMENGE XXX DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira (Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

▶ Salm responsorial (33)

R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per no res a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no sóc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni sóc tampoc com aquest cobrador d'impostos. De juno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que sóc un pecador". Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva, i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

▶ Lectura del llibre del Eclesiàstic (Sir 35,12-14.16-18)

El Señor hace justicia, y en él no hay acepción de personas. No se deja influir por nadie en perjuicio del pobre, y escucha la súplica del oprimido. No menosprecia la súplica del huérfano ni el lamento insistente de las viudas. El Señor recibe benévolamente a los que le honran; el clamor de estos hombres llega al cielo; el grito de auxilio de los desvalidos penetra más allá de las nubes y ellos no se consuelan hasta que el Altísimo no intervenga para hacer justicia a favor de los inocentes. El Señor no se entretendrá, no tardará en hacer justicia a favor de ellos.

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Si el afligido invoca al Señor, él lo escucha.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

El fariseu i el publicà. Pintura de l'escola alemanya (s. xvi)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segona carta del apòstol san Pablo a Timoteo (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser sacrificado, y el momento de mi partida es inminente. He combatido bien mi combate, he corrido hasta la meta, he mantenido la fe.

Ahora me aguarda la corona merecida, con la que el Señor, juez justo, me premiará en aquel día; y no sólo a mí, sino a todos los que tienen amor a su venida. La primera vez que me defendí, todos me abandonaron, y nadie me asistió. Que Dios los perdone. Pero el Señor me ayudó y me dio fuerzas para anunciar íntegro el mensaje, de modo que lo oyeran todos los gentiles.

Él me libró de la boca del león. El Señor seguirá librándome de todo mal, me salvará y me llevará a su reino del cielo. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, a algunos que, teniéndose por justos, se sentían seguros de sí mismos y despreciaban a los demás, dijo Jesús esta parábola:

«Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, un publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: "¡Oh Dios!, te doy gracias, porque no soy como los demás: ladrones, injustos, adúlteros; ni como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo." El publicano, en cambio, se quedó atrás y no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo; sólo se golpeaba el pecho, diciendo: "¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador." Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

COMENTARI

Sóc un pecador

Diumenge passat Jesús ens ensenyava que hem de pregar sempre i amb confiança. L'ensenyament sobre la pregària continua en l'evangeli d'avui. De fet, per mitjà d'una paràbola ens contraposa la pregària de dos personatges típics de la societat jueva del temps de Jesús.

Els fariseus eren un moviment dins de la societat jueva d'aleshores. Es distingien pel seu interès d'adaptar les normes antigues de la Torà a la situació social d'aleshores i fer possible que, fins i tot en els detalls, tots poguessin viure d'acord amb la voluntat de Déu expressada en la Llei de Moisès segles enrere. També impul-

saven un moviment de santedat entre les classes populars. Els publicans constituïen un col·lectiu en l'imperi romà. Per aquest nom ens referim a les persones que aportaven el seu capital personal per tal d'avançar el pagament dels impostos que les autoritats romanes assignaven a una determinada demarcació. Ells avançaven els diners als romans i després els cobraven a la gent d'aquella demarcació amb interessos, moltes vegades abusius. Eren considerats pecadors per la manca d'escrúpols amb què actuaven.

En la seva paràbola Jesús imagina que coincideixen en el temple un fariseu i un publicà. El fariseu cerca de viure honestament i d'acord amb la normativa de la Llei de Moisès, però acaba con-

siderant-se superior a tots els altres, que no viuen de la mateixa manera, i preferit de Déu. El publicà, en canvi, reconeix la seva mala actuació: se sap pecador. Va al temple no a presumir de la seva justícia, sinó a demanar la compassió de Déu. I Déu, que veu els cors, sap que el publicà està més a prop d'ell que no pas el fariseu.

El que ens apropa a Déu no són els mèrits adquirits —som servents sense cap mèrit, ens convidava a reconèixer l'evangeli fa uns diumenges—, sinó el reconeixement de la pròpia pobresa i la necessitat que tenim de Déu i del seu perdó. Vet aquí un model de pregària cristiana que assoleix el que busca: tornar perdonat a casa.

Jordi Latorre, SDB

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Dissabte dia 26, a les 10 h. Presideix l'acte de presentació del llibre *El retaule gòtic de Sant Quirze i Santa Julita* a Sant Quirze del Vallès.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia en la presa de possessió del P. Miguel Ángel Herrero ORC, com a rector de la parròquia del Sagrat Cor de Sabadell.

Diumenge dia 27, a les 11 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia i l'acte de restauració del Priorat de Santa Maria, a l'església de Santa Maria (parròquia de Sant Pere de Terrassa).

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia en Acció de Gràcies per la beatificació del Dr. Josep Guardiet, prevere i màrtir, a la parròquia de Sant Pere de Rubí.

Dilluns dia 28, a les 11 h. Presideix la sessió de formació de preveres joves.

Dimarts dia 29, a les 20 h. Presideix l'acte de presentació de l'encíclica *Lumen fidei* (organitzat per l'Associació Charles Péguy) al Col·legi Europa de Sant Cugat del Vallès.

Dimecres dia 30 i dijous dia 31. Participa en la reunió de bisbes de la Conferència Episcopal Tarracense a Tiana.

Divendres dia 1 de novembre, a les 12 h. Celebra la Missa de Tots Sants a la Catedral.

Diumenge dia 3, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia a la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa amb motiu del 50 aniversari de la creació de la parròquia.

▶ NOTÍCIES

Mons. Saiz Meneses rep els representants de Mans Unides. El dimarts dia 25 de setembre Mons. Saiz Meneses va rebre la nova junta responsable de Mans Unides de les tres diòcesis

de la Província Eclesiàstica de Barcelona, encapçalada pel Sr. Joan Martí, president, i Mn. Antoni Babra, consiliari. A la nostra diòcesi hi ha delegacions de Mans Unides a Terrassa, Sabadell, Granollers Sant Cugat del Vallès i Collserola.

El Sr. Bisbe celebra els 20 anys del Grup d'Espiritualitat Matrimonial. El dissabte dia 28 de setembre Mons. Saiz Meneses va celebrar la missa a la Catedral a les 11 del matí amb motiu del 20è aniversari del Grup d'Espiritualitat Matrimonial de la parròquia del Sant Esperit, iniciat per Mn. Joan Puig i que té com a consiliari actual Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar. A la celebració van participar-hi els fills dels matrimonis.

Presentació de les obres de restauració a la Romànica de Barberà del Vallès. El divendres dia 27 de setembre va tenir lloc la presentació de les obres

de restauració de l'església romànica de Barberà del Vallès (parròquia de Santa Maria). L'acte fou presidit per la Sra. Anna del Fargo, alcaldessa, que va estar acompanyada per Mn. Josep Jordi, rector de la parròquia, i Mn. Fidel Catalán, secretari general i canceller. Les obres s'emmarquen en el conveni Romànic Obert, signat entre el Bisbat de Terrassa, la Generalitat de Catalunya i "La Caixa".

Romeria de l'Arxiprestat de Terrassa a Montserrat. El dia 6 d'octubre (primer diumenge) l'Arxiprestat de Terrassa anà en romeria a Montserrat. Hi as-

sistiren un nombre considerable de persones de diferents parròquies. Prop d'un centenar d'elles feren tot el camí a peu. Els actes culminaren a la tarda a la Basílica amb la salutació del P. Abat i la celebració de l'Eucaristia presidida per Mons. Josep Àngel Saiz. Es va tenir present la figura de l'abat Antoni Maria Marçet, terrassenc, en el centenari de la seva benedicció abacial (1913).

El Sr. Bisbe nomena un nou prior a Terrassa.

Aquest diumenge 27 d'octubre a les 11 del matí, Mons. Saiz Meneses celebra l'Eucaristia a l'església de Sta. Maria de Terrassa —que forma part del conjunt de les Esglésies de Sant Pere de Terrassa— i restableix el títol de prior de Santa Maria, unint-lo al de rector de la parròquia de Sant Pere de Terrassa. El títol de prior, relacionat amb la comunitat de canonges agustinians (1113-1592), passà a la parròquia del Sant Esperit. En el 900 aniversari de la creació de la Canònica de Santa Maria, el Sr. Bisbe el retorna a aquesta església.

▶ EN LA PAU DE CRIST

La germana María José Rodríguez González (Dolors). Franciscana missionera de la Nativitat de Nostre Senyora (Dardera) morí el dia 6 d'octubre de 2013 a Sentmenat, als 90 anys d'edat i 67 de vida religiosa.

▶ AGENDA

Recés dels Grups d'Oració i Amistat. Reflexió i pregària pels difunts dels GOA, dirigit per Mn. Josep Serra. Dissabte 16 de novembre, de les 17 a les 19 h, a la Llar Verge de Gràcia (c/ Carolines 16, Barcelona).

Presentació d'un llibre. Fra Joan Botam, caputxí, i Jordi Puig i Martínez, autor, presentaran el llibre: *Mirada de pau. Joan Botam, memòries*. El dia 29 d'octubre a les 19.30 h. Lloc: llibreria Abacus (c/ Font Vella 72-78, Terrassa).

REMAD MAR ADENTRO

Vivir la fe en la comunidad de la Iglesia

He dedicado varios comentarios dominicales a la encíclica del papa Francisco, la primera en la historia que se ha escrito a «cuatro manos», siendo la mayor parte de ella obra de su antecesor. Un gesto de sencillez y humildad de Francisco, que ha asumido el magisterio de Benedicto —eminente teólogo— en esta nueva encíclica.

Lumen fidei es un texto denso, de corte académico, en la misma línea de las anteriores sobre la caridad y la esperanza, un texto propio del profesor universitario de teología que fue y sigue siendo el Papa emérito. El documento lo ha hecho suyo el Santo Padre Francisco y es suyo. A la hora de redactar una encíclica, el Papa puede pedir asesores. En este caso, ha tenido un «experto» muy cualificado.

Entre los puntos generales del texto, deseo hoy subrayar lo que los teólogos llaman la «eclesialidad» de la fe. El arzobispo Gerhard L. Müller, prefecto de la Congregación para la Doctrina de la Fe, y buen conocedor del trabajo teológico de Benedicto XVI —ha trabajado en la publicación de las obras completas del Papa alemán— dijo, en la presentación del documento, que la Iglesia es «el lugar genético» de la fe. ¿Qué quiere decir esto?

Aun siendo una opción que toca íntimamente a la persona, la fe no encierra el yo en un aislado y aislante tú a tú con Dios. La fe se transmite, por así decirlo, por contacto, de persona a persona, como una llama enciende otra llama.

La encíclica, un texto ciertamente denso, aporta sin embargo una bella imagen litúrgica que permite expresar de manera eficaz lo que significa la dimensión eclesial de la fe (n. 37). El mismo título latino del documento —*Lumen fidei* (la luz de la fe)— evoca otra expresión próxima a esta: *Lumen Christi* (la luz de Cristo). En la solemne vigilia de Pascua, después de encender el cirio pascual —símbolo del Cristo resucitado— con el «fuego nuevo», el sacerdote entra en el templo en tinieblas diciendo por tres veces *Lumen Christi*, y todos los fieles, que entran procesionalmente en la iglesia, van encendiendo sus candelas a la tenue luz del cirio pascual, hasta que el templo queda todo él iluminado.

La fe cristiana es un encuentro personal con Jesucristo, pero inseparable de otro encuentro: el vivido en el seno de la comunidad de los hombres y mujeres —hermanos en la fe— que también han encontrado al Señor. La fe establece una hermandad en Iglesia. El teólogo Salvador Pié —que tan-

to ha estudiado y escrito sobre la Iglesia— se pregunta: ¿qué lugar tiene la Iglesia en la fe cristiana? Y responde que la Iglesia, para el más antiguo Credo de los siglos II y III no es el centro y el objeto primario de la fe, como lo son las tres personas divinas de Dios Padre, Hijo y Espíritu Santo, sino que la Iglesia es «el lugar y el contexto en el que se cree. Por eso, en el interior del artículo dedicado al Espíritu Santo se incluye a la Iglesia al afirmar: «Creo en el Espíritu Santo, la santa Iglesia católica». Por tanto —añade nuestro teólogo—, «la fórmula «creer en la Iglesia», para que sea comprendida correctamente, ha de interpretarse como creer eclesialmente».

«La Iglesia es una madre que nos enseña a hablar el lenguaje de la fe», dice la encíclica (n. 38). Es parecido a los que nos sucede con el aprendizaje del lenguaje humano, que sería imposible aislados de la comunidad humana. Nos enseña a hablar la lengua de la fe y la alimenta y acompaña durante toda la vida con los sacramentos de la fe. La Iglesia es la madre de nuestra fe, porque la fe se vive dentro de la comunidad eclesial, se inscribe en un *nosotros* comunitario.

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa